

sygn. akt IXKa 695/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - st. sek. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017r. sprawy:

- **D. B. (1)** obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 60¹§4 pkt. 3 kw, art. 51§1 kw w zw. z art. 9§2 kw,

- **D. B. (2)** obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 60¹§4 pkt. 3 kw,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę obwinionych D. B. (1) i D. B. (2)** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 08 czerwca 2017r., sygn. akt XIIW 3789/15.

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) od:

- **D. B. (1)** kwotę 300zł (trzystu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł (pięćdziesięciu złotych);

- **D. B. (2)** kwotę 200zł (dwustu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, oraz obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł (pięćdziesięciu złotych);

Sygn. akt IXKa 695/17

UZASADNIENIE

D. B. (1) został obwiniony o to, że:

1. w okresie od 5 lipca 2015r. do 27 sierpnia 2015r. w miejscowości M. gm. C. na ulicy (...) wspólnie z **D. B. (2)** i **Z. B.** świadczył usługi hotelarskie w obiekcie niezgłoszonym do ewidencji prowadzonej przez Wójta Gminy C.;

2. w okresie od 5 lipca 2015r. do 27 sierpnia 2015r. w miejscowości M. na ulicy (...) poprzez włączanie głośniej muzyki, krzyki i hałasy zakłócił spoczynek nocny **A. G.**;

3. w dniu 8 sierpnia 2015r. i 21 sierpnia 2015r. w miejscowości M. na ulicy (...) poprzez puszczenie głośniej muzyki, krzyki i hałasy zakłócił spoczynek nocny **B. B.**;

4. w dniu 1 sierpnia 2015r. i 8 sierpnia 2015r. w miejscowości M. na ulicy (...) poprzez włączanie głośniej muzyki, krzyki i hałasy zakłócił spoczynek nocny **M. K.** -

- **tj. o wykroczenia z art. 60¹ § 4 pkt 3 kw, art. 51 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw.**

D. B. (2) została obwiniona o to, że w okresie od 5 lipca 2015r. do 27 sierpnia 2015r. w miejscowości M. gm. C. na ulicy (...) wspólnie z D. B. (1) i Z. B. świadczyła usługi hotelarskie w obiekcie niezgłoszonym do ewidencji prowadzonej przez Wójta Gminy C. -

- tj. o wykroczenie z art. 60¹ § 4 pkt 3 kw.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XIIW 3789/15, uznał obwinionego **D. B. (1)** za winnego tego, że w okresie od 5 lipca 2015r. do 27 sierpnia 2015r. w miejscowości M. gm. C. na ulicy (...) świadczył usługi hotelarskie w obiekcie niezgłoszonym do ewidencji oraz czynów opisanych w punkcie 3 i 4 wniosku o ukaranie, tj. wykroczeń z art. 60¹ § 4 pkt 3 kw oraz z art. 51§1 kw w zw. z art. 9§2 kw i za to w myśl art. 9§2 kw na podstawie art. 51§1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 3000zł, a nadto uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 wniosku o ukaranie.

Natomiast obwinioną **D. B. (2)** uznał za winną tego, że w okresie od 5 lipca 2015r. do 27 sierpnia 2015r. w miejscowości M. gm. C. na ulicy (...) świadczyła usługi hotelarskie wbrew decyzji Wójta Gminy C. z dnia 20 listopada 2014r., w sprawie (...), nakazującej wstrzymanie ich świadczenia, tj. wykroczenia z art. 60⁽¹⁾§4 pkt 4 kw i za to na podstawie art. 60⁽¹⁾§4 pkt 4 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 2000zł.

Orzekając o kosztach, Sąd Rejonowy zasądził od D. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 75 złotych tytułem zwrotu części zryczałtowanych wydatków poniesionych w sprawie. Nadto Sąd I instancji zasądził od D. B. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków poniesionych w sprawie.

Wyrok ten w zakresie punktu I, II, III, V i VI zaskarżył **obrońca obwinionych D. B. (1) i D. B. (2)**, zarzucając:

1. obrazę przez Sąd meriti przepisów prawa materialnego, tj. art. 60¹§4 pkt 3 kw poprzez jego błędne zastosowanie przy prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych z których wynika, że obwinieni nie świadczyli w okresie od 5 lipca 2015 roku do 27 sierpnia 2015 roku usług hotelarskich w miejscowości M. podlegających ewidencji u Wójta Gminy C., gdzie z materiału dowodowego wynika, iż obwinieni wynajmowali w M. pokoje incydentalnie, w sposób niezorganizowany (i w obiekcie, którego nie można nazwać hotelem),
2. obrazę przez Sąd meriti przepisów prawa materialnego tj. art. 51§1 kw przez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że obwiniony D. B. (1) ponosi winę odnośnie zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 3 i 4 zaskarżonego wyroku, podczas gdy czyn ten zgodnie z brzmieniem art. 51§1 kw stanowi „wybryk”, co skutkuje tym, że do jego strony podmiotowej należy wykazanie się przez sprawcę lekceważeniem porządku prawnego, co wymaga przypisania sprawcy tegoż czynu winy umyślnej i to w dodatku w charakterze zamiaru bezpośredniego (gdzie nie ma też obiektywnych dowodów na zakłócenie ciszy nocnej komukolwiek przez D. B. (1) w datach podawanych jak w wyroku; pokrzywdzone zawiadamiały o wykroczeniach w wiele/naście godzin po rzekomych nagannych zachowaniach, hałasach D. B. (1); przeczą też temu świadkowie tegoż obwinionego).

W związku z powyższym obrońca obwinionych wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i pełne uniewinnienie obwinionych D. B. (1) i D. B. (2) od popełnienia zarzucanych im wszystkich wykroczeń, przypisanych im w skarżonym wyroku, w związku z czym obrońca wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, zwłaszcza za drugą instancję w potrójnej wysokości,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia in merito (co jest także zasadnym zważywszy na złożoną w sprawie wynajmu pokoi w M. przez

obwinionych skargę kasacyjną do NSA w W. i na co są dowody z dokumentów; jest to także okolicznością weryfikowalną przez Sąd II instancji z urzędu – fakt złożenia skargi i oczekiwania na termin rozprawy przed NSA; jest to też zasadnym, tj. zwrot tej sprawy do ponownego rozpoznania pod kątem możliwości też zawieszenia tej sprawy o wykroczenie, z uwagi na w/w sprawę administracyjną, sądowo-administracyjną zawisłą obecnie przed NSA, gdzie wyrok NSA mógłby być poczytywanym też jako tzw. judykat w tej sprawie wykroczeniowej dotyczącej prowadzenia lub też nie usług hotelarskich w M. przez obwinionych, powinności zatem zgłaszania tegoż albo nie do ewidencji Wójta Gminy C.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw ocenił wszystkie zebrane dowody, a na ich podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne i trafnie orzekł o odpowiedzialności obwinionych.

Apelacja skarżącego stanowiła jedynie polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu meriti i nie proponowała żadnych nowych argumentów. Obrońca obwinionych nie wskazał na żadne fakty, które mogłyby wywołać wątpliwość co do wiarygodności dowodów, które stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego. Oznacza to, że dokonane ustalenia uwzględniały całokształt zebranego materiału dowodowego oraz, że poszczególne dowody ocenione zostały w zgodzie z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Wyjaśnienia obwinionych, stanowiące realizację przyjętej przez nich linii obrony, nie mogły być uznane za wiarygodne, na co wskazywał już Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Prawem osoby obwinionej, tak samo jak oskarżonej jest odmowa złożenia wyjaśnień lub składanie wyjaśnień, które nie odpowiadają prawdzie – realizując w ten sposób linię obrony. Obowiązkiem Sądu zaś jest dążenie do ustalenia prawdy obiektywnej poprzez przeprowadzanie szeregu dowodów, których wiarygodność jest weryfikowana.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych przez skarżącego zarzutów wskazać należy, w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, że obwinieni wbrew decyzjom administracyjnym w 2015r. kontynuowali usługi hotelowe, czym wyczerpali znamiona wykroczenia z art. 60⁽¹⁾§4 pkt 3 kw. Organy administracyjne nie miały jakichkolwiek wątpliwości, że sposób i charakter prowadzonej przez obwinionych działalności nie jest incydentalnym najmem prywatnym, abstrahując od deklarowanego także rozliczenia podatkowego. Podkreślić trzeba, że jak prawidłowo ustalił to Sąd Rejonowy, już na etapie budowy domu małżonkowie B. urządzili większość pomieszczeń jako apartamenty z osobną łazienką i aneksem kuchennym. Na terenie posesji wyznaczono miejsce na grill, ognisko, tarasy wyposażono w leżaki i kosze plażowe, urządzono wspólną plażę sadząc drzewa i krzewy. Stan powyższy trwał również w okresie lipca i sierpnia 2015r. Co więcej oferowano wynajem apartamentów poprzez stronę internetową B..com, a również M. K. za pośrednictwem tej strony dokonała rezerwacji pokoju oraz domku dla czterech osób za łączną kwotę 2699zł. Na domenie internetowej (...)w zakładce M. można było uzyskać informację o ofercie wynajmu luksusowych samodzielnych apartamentów, z szeregiem atrakcji, ze śniadaniem. Oferowano 6 pokoi, zaś goście mogli skorzystać z cateringu z restauracji hotelowej D. B. (1). W tej sytuacji w żadnym razie nie można nazwać incydentalnym najmem prywatnym 47 rezerwacji jakie zostały dokonane w lipcu i sierpniu 2015r. Okoliczności te potwierdziły także zeznania świadków A. G., B. B. i M. K., które wskazały, że działalność prowadzona przez obwinionych w 2015r. niczym nie różniła się od tej prowadzonej wcześniej – w 2014r. Słusznie, z ostrożnością, Sąd meriti podszedł do zeznań świadków: L. D. – kolegi obwinionego, W. L. – sąsiada, K. B. – żony obwinionego. Zeznania tych świadków nie stanowiły jednak wystarczającej podstawy do podważenia twierdzeń pokrzywdzonych, a zwłaszcza zgromadzonej dokumentacji.

Jeśli zaś chodzi o drugi zarzut podniesiony przez skarżącego, to wskazać należy, że D. B. (1) został obwiniony o zakłócenie spoczynku nocnego poprzez włączanie głośnej muzyki, krzyki i hałasy. Jego zachowanie nacechowane było lekceważącym stosunkiem do porządku prawnego, co także potwierdziły zeznania A. G., B. B. i M. K., które były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Obwiniony pomimo próśb sąsiadów nie zaprzestał głośnego, prowokującego zachowania. Również przesłuchany w charakterze świadka Wójt Gminy C. potwierdził, że docierały do niego skargi o

zakłócaniu ciszy nocnej. Zatem zachowanie D. B. (1), wbrew stanowisku skarżącego, uznać należy właśnie jako wybryk w rozumieniu art. 51§1 kw. Bez znaczenia jest podnoszony natomiast przez skarżącego argument, że pokrzywdzone dokonywały zgłoszeń później albowiem, jak wynika z ich zeznań, w tamtym czasie konflikt pomiędzy pokrzywdzonymi a obwinionymi był zaogniony, często z powodu różnych zgłoszeń przyjeżdżała Policja, a zatem całkowicie zrozumiałe jest, że nie chciały w nocy po raz kolejny wizyt Policji. Podobnie nie wyklucza zachowań obwinionego fakt, że jak wskazuje obrońca, „rzekome hałasy miały mieć miejsce w czasie gdy w domu u B. w M. przebywała na stałe na wakacje żona D. B. (1) z małym dzieckiem (niemowlakiem)”. Nie trafia do przekonania Sądu odwoławczego także i to, że jak wynika z apelacji, w datach wskazanych we wniosku o ukaranie D. B. (1) mógł przebywać w C. w swoim hotelu z uwagi na okres letni, czas imprez wakacyjnych, w tym wesel. Fakt taki zupełnie nie przeszkadza temu, aby także organizować głośne imprezy na terenie posiadłości w M., oddalonej przecież o zaledwie kilkanaście kilometrów od C.. Na marginesie należy jedynie wskazać, co akcentuje obrońca w apelacji, podważając wiarygodność pokrzywdzonych, a zwłaszcza A. G., że na etapie postępowania odwoławczego znajduje się sprawa karna tej pokrzywdzonej, oskarżonej w sprawie (...) o tzw. „stalking”. Wskazać należy, że w sprawie (...) A. G. i jej mąż zostali uniewinnieni od powyższego zarzutu, a Sąd Okręgowy w T. (...) po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wyrokiem z dnia 13 października 2017r., sygn. akt (...) utrzymał w mocy uniewinniający wyrok Sądu Rejonowego w T. (...). Nie może podważać wiarygodności pokrzywdzonych także i to, co akcentuje obrońca, że w okresie lipca i sierpnia 2015r. B. B. i M. K. nie posiadały w M. zabudowań, a jedynie „gołe” działki, a więc nie mogły być ofiarami zachowań pokrzywdzonego, bowiem wówczas tam nie mieszkały. Natomiast całkowicie traci z pola widzenia skarżący fakt, że w datach wskazanych we wniosku o ukaranie powyżej wskazane Panie przebywały u A. G., a okoliczności tej nie ma podstaw aby podważać. Jeśli zaś chodzi o zeznania, jak to wskazał skarżący w apelacji „świadców obwinionego”, Sąd I instancji słusznie odniósł się do nich z dużą ostrożnością, albowiem osoby te - kolega, „neutralny” sąsiad oraz żona obwinionego złożyły zeznania jawiące się jako uprzednio ustaloną linię obrony.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109§2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień, które skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Nie może być także podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku fakt, co akcentuje obrońca w apelacji, że w sprawie wynajmu pokoi w M. złożona została skarga kasacyjna do NSA w Warszawie, a w tej sytuacji koniecznym jest, aby do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez NSA postępowanie w niniejszej sprawie zostało zawieszona. Sąd Rejonowy w Toruniu przy aprobachie Sądu odwoławczego dokonał samodzielnych, prawidłowych ustaleń faktycznych i w ramach swobodnej oceny dowodów prawidłowo wskazał, którym dowodom daje wiarę, a którym odmawia tego przymiotu. Są to ustalenia jak wskazano samodzielne i wpływu na tę ocenę nie będzie miało rozstrzygnięcie NSA, którym Sąd Rejonowy czy Okręgowy nie byłby przecież związany.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 21 ust. 2 w zw. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.), sąd odwoławczy obciążył obwinionych wydatkami postępowania odwoławczego, w tym opłatą w kwotach 300zł od obwinionego D. B. (1) oraz 200zł od obwinionej D. B. (2).